

GALVENĀS TĒMAS PĒTERA VĒSTULĒS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 53:5, 6, 9; 3. Moz. 16:16-19; 3. Moz. 11:44; Rom. 13:1-7; 1. Kor. 14:40; 2. Tim. 3:16.

ATMIŅAS PANTS:

“Arī Kristus ir vienreiz par visām reizēm grēku dēļ cietis – taisnais par ne-taisnajiem –, lai jūs pievestu pie Dieva; nonāvēts miesā, bet dzīvs darīts Garā.” (1. Pēt. 3:18)

Pētera vēstules tika sarakstīta praktiskiem nolūkiem. 1. Pētera vēstulē apustuļa galvenais jautājums ir vajāšanas, ko piedzīvo kristieši. 2. Pētera vēstulē galvenā tēma ir viltus skolotāji. Pēteris rakstīja spēcīgi un autoritatīvi, cenšoties iedrošināt savus lasītājus, kā arī brīdināt viņus attiecībā uz izaicinājumiem, kas viņus sagaida.

Zīmīgi ir tas, ka Pēteris atbild uz abiem jautājumiem teoloģiski. Ciešanas, ko rada vajāšanas, vadīja Pēteri pie pārdomām par Jēzus ciešanām un nāvi, kas mums ir sagādājusi glābšanu. Viltus skolotāji piedzīvos tiesu. Šī tiesa notiks pēc Jēzus atgriešanās uz šīs zemes kopā ar izglābtajiem pēc tam, kad būs beigušies tūkstoš gadi Debesīs. Šīs ir dažas no tēmām, par ko Pēteris runā abās vēstulēs.

Šajā pēdējā nedēļā sīkāk aplūkosim piecas tēmas, par ko Pēteris rakstīja: Jēzus ciešanas, kas vadīja pie mūsu glābšanas; mūsu praktisko atsaukšanos uz zināšanām, ka Dievs izskatīs mūsu darbus pēdējā tiesā; mūsu cerību uz Jēzus drīzo atgriešanos; kārtību sabiedrībā un draudzē; Rakstu lomu mūsu dzīves vadīšanā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. jūnijā.

Ciešanas, Jēzus un glābšana

Izlasi šos pantus un pieraksti, ko katrs no tiem atklāj par glābšanu:

1. Pēt. 1:2 _____

1. Pēt. 1:8, 9 _____

1. Pēt. 1:18, 19 _____

1. Pēt. 2:22-25 _____

1. Pēt. 3:18 _____

Kad Pēteris piemin glābšanu, tas parasti ir Jēzus kā grēcinieku Vietnieka ciešanu kontekstā. Piemēram, rakstot par Jēzus ciešanām (1. Pēt. 2:22-24), viņš izmanto valodu, kas atspoguļo Jes. 53:5, 6, 9. “[Jēzus] mūsu grēkus savā miesā labprātīgi uznesa pie krusta” un “ar viņa brūcēm jūs esat dziedināti” (1. Pēt. 2:24) – šie panti atklāj aizvietošanas un upura tēmu.

Daudzos upurēšanas gadījumos, kas aprakstīti ebreju Bībelē, grēcinieki nesa savus upurus uz templi un uzlika rokas uz tiem. Šī rīcība simboliski pārnesa grēku no grēcinieka uz dzīvnieku, kas pēc tam nomira grēcinieka vietā (3. Moz. 4:29, 30, 33, 34; 14:10-13). Grēka nešķīstība, kas krājās uz altāra, tika šķīstīta un noņemta Salīdzināšanas dienā (3. Moz. 16:16-19).

Upura asinīm bija svarīga loma grēka izpiršanā. Kristieši ir izpirkti ar dārgajām Jēzus asinīm (1. Pēt. 1:18, 19). Arī Pāvils izteica tādu pašu domu par aizvietošanu: Jēzus, kas nepazīna grēku, kļuva par grēku mūsu vietā (2. Kor. 5:21). Kā teikts 1. Pēt. 3:18, Kristus cieta par grēkiem, taisnais (Jēzus) par netaisnajiem (mums).

Pēteris līdzīgi Pāvilam (Rom. 3:21, 22) uzsver ticības nepieciešamību. Kā viņš saka saviem lasītājiem: “Jūs viņu mīlat, lai gan neesat redzējuši, par viņu [...] sasniedzot ticības piepildījumu – dvēseles pestīšanu.” (1. Pēt. 1:8, 9) Glābšanu nevar nopelnīt ar dievišķu uzvedību, bet tā tiek piešķirta, ja mēs ticam tam, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā, un pieņemam Viņu kā mūsu personīgo Glābēju. Mūsu drošība ir Viņā, nevis mūsos. Ja tā būtu mūsos, vai mums būtu kāda patiesa drošība?

Kāpēc Jēzus ir tavš Aizvietotājs, lielā glābšanas cerība? Kādu mierinājumu tu vari gūt no šīs brīnišķīgās patiesības? _____

Kā mums vajadzētu dzīvot?

Tēma, pie kuras Pēteris atgriežas biežāk nekā pie citām, ir izteikta jautājumā 2. Pēt. 3:11: "Ja reiz viss tā ies bojā, kādiem gan jums vajadzētu būt svētā dzīvošanā un dievbijībā?"

Izlasī šos pantus. Ko Pēteris saka par kristīgu uzvedību? 1. Pēt. 1:15-17, 22; 1. Pēt. 2:1; 1. Pēt. 3:8, 9; 1. Pēt. 4:7-11; 2. Pēt. 3:11. _____

Pēteris runā par kristīgu uzvedību daudzās vietās abās savās vēstulēs, un daudzas no tēmām atkārtojas. Vispirms Pēteris divas reizes uzsver saikni starp Dieva tiesu un kristīgu uzvedību (1. Pēt. 1:17 un 2. Pēt. 3:11). Dievs tiesās katra cilvēka rīcību. Tāpēc kristiešiem ir jādzīvo svēta dzīve.

Tad vairākas reizes Pēteris min, ka kristiešiem vajadzētu būt svētiem. Ebreju Bībelē tas, kas ir svēts, ir nošķirts lietošanai templī (2. Moz. 26:34, 28:36, 29:6, 37) vai Dieva nodomiem (piemēram, sabats 1. Moz. 2:3). Dieva plāns bija tāds, ka Viņa ļaudīm ir jābūt svētiem – tieši tāpat kā Viņš ir svēts; arī šī ir tēma, par ko Pēteris runā (3. Moz. 11:44; 19:2; 1. Pēt. 1:15, 16). Process, kurā kaut kas tiek nošķirts kā svēts, saucas "svēttapšana", un Pētera ilgas ir, lai Gars darītu viņa lasītājus svētus un viņi kļūtu paklausīgi Jēzum (1. Pēt. 1:2).

Treškārt, Pēteris min dažus konkrētus piemērus, kāda veida uzvedība ir atbilstoša tiem, kas ir tapuši svēti. Viņiem vajadzētu atbrīvoties no ļaunprātības, viltus, liekulības, skaudības un neslavas celšanas (1. Pēt. 2:1). Viņiem ir vajadzīga vienotība garā, mīlestība citam uz citu un pazemīgs prāts (1. Pēt. 3:8, 9). Viņiem jābūt labestīgiem, dievbijīgiem un mīlošiem (2. Pēt. 1:5-7). Patiešām, viņiem ir jā saglabā pastāvīga mīlestība (1. Pēt. 4:7-11). Visbeidzot Pēteris aicina savus lasītājus mest savas rūpes uz Jēzu (1. Pēt. 5:7).

Kā mēs varam mācīties iedrošināt cits citu dzīvot tādu dzīvi, uz kādu Pēteris aicina savās vēstulēs, un to darīt tā, lai tas nebūtu tiesājoši? _____

Cerība uz otro nākšanu

Izlasi šos pantus un pieraksti, kas ir teikts par nākotnes notikumiem:

1. Pēt. 1:4 _____

1. Pēt. 1:17 _____

1. Pēt. 4:5, 6 _____

1. Pēt. 4:17 _____

2. Pēt. 3:1-10 _____

Viena no galvenajām problēmām, ko piedzīvoja tie, kas pirmo reizi lasīja un klausījās 1. Pētera vēstuli, bija vajāšanas. Pēteris mierina savus lasītājus ar domu, ka pat tad, ja viņiem traucē vajāšanas, Debesīs viņus gaida nākotnes atalgojums – atalgojums, ko neviens nevar atņemt. Jau 1. Pētera vēstules sākumā viņš min, ka kristiešiem ir nezūdošs mantojums, kas Debesīs viņiem tiek uzglabāts (1. Pēt. 1:4). Pēteris izgaismo divus nākotnē gaidāmos notikumus: pēdējo tiesu un ļaunā iznīcināšanu ugunī. Citiem vārdiem, viņš parāda, ka, lai gan tagad ir vajāšanas, nāks taisnība un tiesa, un ticīgie saņems savu mūžīgo atalgojumu.

Pēteris min tiesu trīs dažādos gadījumos (1. Pēt. 1:17, 4:5, 6, 17). Viņš raksta, ka Dievs Tēvs tiesās visus cilvēkus taisnīgi saskaņā ar viņu darbiem (1. Pēt. 1:17). Viņš atzīmē, ka Jēzus pats ir gatavs tiesāt dzīvos un mirušos (1. Pēt. 4:5). Viņš arī izsaka intriģējošu domu, ka tiesa sākas ar Dieva namu (1. Pēt. 4:17).

Pēteris arī uzsver, ka "bezdievīgie" tiks iznīcināti pasaulplašā ugunī (2. Pēt. 3:7).

Viņš velta nedaudz laika, lai risinātu problēmas, kas rodas par jautājumu, vai Jēzus patiešām atgriezīsies (2. Pēt. 3:1-10). Viņš norāda, ka Jēzus otrās nākšanas "kavēšanās" ir tāpēc, lai ļautu vairākiem cilvēkiem nožēlot un tikt glābtiem. Viņš arī norāda, ka atmaksai nākotnē vajadzētu pārliecināt ikvienu dzīvot svētu un nevainīgu dzīvi.

Tādējādi, lai gan Pēteris šeit un tagad pievēršas praktiskajai kristietībai, viņš joprojām savu lasītāju priekšā tur nākotnes cerību, kas viņus sagaida. Īsāk sakot, lai arī kādi ir pašreizējie apstākļi, viņiem ir jādodas uz priekšu ticībā un paklausībā.

Kāpēc arī tev ir jādodas uz priekšu ticībā un paklausībā, par spīti taviem apstākļiem? Kāda vēl ir izvēles iespēja? _____

Kārtība sabiedrībā un draudzē

Izlasi šos pantus. Ko Pēteris saka šajos pantos par valdību un draudzes vadību un to, kā kristiešiem vajadzētu izturēties pret abiem? Kā viņa vārdus vajadzētu attiecināt uz mūsu situācijām, lai arī kur mēs dzīvotu?

1. Pēt. 2:11-21 _____

_____

_____

1. Pēt. 5:1-5 _____

_____

_____

Pēteris dzīvoja laikā, kad kristiešus laiku pa laikam vajāja valdība un citas reliģiskās autoritātes. Tas padara vēl svarīgāku to, ko viņš un Pāvils saka par valdības autoritātēm atbilstošo lomu (1. Pēt. 2:13-17, Rom. 13:1-7). Gan Pēterim, gan Pāvilam valdības autoritātes ir paša Dieva ieceltas, lai cīnītos pret tiem, kas dara ļaunu. Protams, reizēm arī valdošās varas var būt problēma. Kristieši to piedzīvoja Pētera laikos, un situācija vēlāk tikai pasliktinājās.

Bet, vispārīgi runājot, doma ir tāda, ka laba valdība nodrošinās likumu, kārtību un drošību. Pat mūsdienās ir gadījumi, kad likums un kārtība sabrūk un kad ir ārkārtīgi liela vajadzība pēc saprātīgas valdības. Tā patiešām ir – laba valdība ir viena no Dieva svētībām, ko Viņš dod cilvēcei.

Pēteris nepārprotami līdzdala Pāvila pārliecību, ka arī laba draudzes pārvalde ir svarīga. Pāvils raksta, ka draudzes dievkalpojumos "tomēr viss lai notiek piedienīgi un kārtīgi" (1. Kor. 14:40). Pēteris līdzīgi aicina draudzes vadītājus: "Pārraugiet un ganiet jums Dieva piešķirto ganāmpulku." (1. Pēt. 5:2) Viņiem tas jādara pazemīgi un ar lielām rūpēm. Vietējās draudzes ir jāvada labi. Labs vadītājs nodrošina vīziju un saskaņotību un dara citus spējīgus lietot savas garīgās dāvanas Dieva godam.

1. Pēt. 5:5 teikts, ka mums jātērpjas pazemībā citam pret citu. Kā mēs varam to iemācīties? Ko tu vari darīt, lai to ieviestu savās attiecībās un sadarbībā ar citiem? _____

_____

_____

_____

Rakstu prioritāte

Izlasi šos pantus. Ko tie pasaka par Bibli, kas var palīdzēt mums saprast, kādu vietu tai vajadzētu ieņemt mūsu dzīvē un ticībā?

1. Pēt. 1:10-12 _____

2. Pēt. 1:16-20 _____

2. Pēt. 3:2 _____

2. Pēt. 3:16 _____

Savā otrajā vēstulē Pēteris stājas pretī viltus skolotājiem. Viņš norāda saviem lasītājiem uz diviem autoritātes avotiem, sakot: "Lai jūs atceraties sen sacītos svēto praviešu vārdus un Kunga un Glābēja bausli, ko jums nodeva jūsu apustuļi." (2. Pēt. 3:2) Šodien mēs varam rast patvērumu tajos pašos "svēto praviešu vārdos" – Vecajā Derībā. Mēs vairs nevaram satikt šos apustuļus dzīvus, bet vienā ziņā mums ir kaut kas labāks: viņu iedvesmotā liecība, kāda tā atklāta Jaunajā Derībā. Matejs, Marks, Lūka un Jānis ir uzrakstījuši mums stāstu par Jēzus dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos. Apustuļu darbos mums ir atstāti ziņojumi par apustuļu aktivitātēm. Un, patiešām, mēs varam paši lasīt inspirētos apustuļu vārdus. Pāvils spēcīgi raksta par Dieva Vārda autoritāti (2. Tim. 3:16). Pēteris savukārt pievērš savu lasītāju uzmanību Rakstiem kā doktrinārai un morālai autoritātei.

2. Pēt. 3:16 Pēteris brīdina savus lasītājus un klausītājus: kaut arī Raksti ir patiesības avots, bez piesardzīgas uzmanības pret vēsti, ko Svētais Gars grib mums darīt zināmu, šis patiesības avots var tikt pārprasts, un tas var novest pie briesmīgām sekām.

Viņa vārdiem vajadzētu mums atgādināt Bībeles pētišanas pamatprincipus. Mums vajadzētu lasīt Rakstus ar lūgšanām. Katru iedvesmoto vārdu mums vajadzētu lasīt katras Bībeles grāmatas un visas Bībeles kontekstā. Par ko konkrēti autors runāja, kad viņš to rakstīja? Mums vajadzētu Bibli lasīt vēsturisko apstākļu gaismā, kādos katra grāmata tika rakstīta (1. un 2. Pētera vēstules gadījumā tā ir Romas impērija 1. gadsimtā). Mums vajadzētu lasīt, meklējot garīgu redzējumu un ar atziņu, ka glābšana, ko mums ir sagādājis Kristus upura nāve, ir Bībeles vēsts centrā (1. Pēt. 1:10-12). Visbeidzot mums vajadzētu lasīt Rakstus mūsu pašu dzīves kontekstā. Kādas patiesības Dievs vēlas, lai mēs iegūtu? Kā mēs varam attiecināt rakstīto Vārdu uz savu dzīvi, lai tas dotu pozitīvu devumu Dieva valstībai?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pat risinot sarežģītu teoloģiju, Pētera vēstules liek spēcīgu uzsvāru uz kristīgu dzīvi un to, kā mums vajadzētu izturēties citam pret citu. Citiem vārdiem, mums ir jāzina patiesība, kāda tā ir Jēzū. Bet vēl svarīgāk ir tas, ka mums patiesība ir arī jāizdzīvo. Sākumā mēs lasījām šos ievērojamos vārdus: "Būdami paklausīgi patiesībai un šķīstījuši savas dvēseles neviltotu brāļu mīlestībā, mīliet cits citu no sirds pastāvīgi." (1. Pēt. 1:22) Ievēro, kā viņš saista dvēseles šķīstīšanu ar paklausību patiesībai. Patiesība izmaina mūs, padarot mūs par cilvēkiem, kas mīl cits citu dedzīgi un ar šķīstu sirdi. Paklausība, sirds šķīstība un mīlestība – visas šīs trīs ir saistītas kopā cita ar citu. Šīs ir ideāls, pēc kā mums vajadzētu dzīties. Vai vari iedomāties, cik atšķirīgas būtu mūsu katra dzīve un draudzes, ja mēs sekotu šim priekšrakstam? Padomā, kādu ietekmi tas atstātu kaut vai tikai uz draudzes vienotību. "Brāļi, vai ņemsiet līdzī Kristus garu, atgriezoties savās mājās un draudzēs? Vai noliksiet malā neticību un kritikas garu? Mēs tuvojamies laikam, kad vairāk nekā jebkad iepriekš mums ir jāspiežas kopā un jāstrādā vienoti. Vienotībā ir spēks. Nesaskaņas un šķelšanās ir tikai vājums." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 2. sēj., 373., 374. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. 2. Pēt. 3:12 apustulis raksta, ka mums vajadzētu gaidīt un steidzināt "Dieva dienas atnākšanu, kad debesis ugunīs izjuks un pasaules elementi uguns kvēlē izkusīs". Ko viņš domā, sakot, ka mums vajadzētu "steidzināt" Dieva dienu? Kā mēs varam paātrināt Dieva dienas atnākšanu, tas ir, Kristus atgriešanos?

2. Mēs sakām, ka daba ir Dieva "otrā grāmata". Diemžēl tāpat kā ar pirmo Dieva grāmatu (Bībeli), arī otro grāmatu var izskaidrot nepareizi. Piemēram, daudziem cilvēkiem no dabas ir izdzēsts Dieva mērķtiecīgais plāns un nolūks, pieņemot darvinisma mācību par nejaušu mutāciju un dabisko izlasi. Tā saka, ka pasaule patiesībā nav plānota, mums tikai tā liekas. Kā tad lai mēs saprotam šo otro grāmatu pareizi? Kādas ir robežas tam, ko šī otrā grāmata mums var iemācīt par Dievu? Kādu palīdzību mēs varam gūt no pirmās grāmatas, kas var palīdzēt mums saprast pareizi otro grāmatu? Kas notiek, kad mūsu skaidrojums par dabu, otro grāmatu, ir pretrunā tam, kā mēs skaidrojam pirmo, Bībeli? Kur ir problēma?